

взехъ го и го занесохъ у дома. Другитѣ кученца се издавиха.

Но каква храна ще намѣри въ бѣдната ни къща?! . . . Едва имаше за насъ, а нѣкои дни даже гладувахме. . . Съ насъ гладуваше и кученцето. Прѣзъ деня ходѣше изъ село, а вечеръ се прибираще и спѣхме заедно.

Единъ день *Фримузъ* (така нарѣкохъ кученцето) се изгуби. Слѣдъ дълго търсене намѣрихъ го въ къщата на търговеца Рене. Съ него си играеше дъщеря му, която много обичаше животнитѣ.

Влѣзохъ вътрѣ. Баща ѝ се обърна къмъ мене и ми каза:

— Азъ зная, че вие живѣете съ майка си много трудно, не желаетшъ ли да останешъ при мене слуга?

Азъ се съгласихъ и много се зарадвахъ, че ще има съ какво да помогна на майка си.

II.

Праздниченъ день излизахме съ Хенриета и Фримуза на полето. Учихме кученцето на разни игри. Азъ му заравяхъ пари и го учихъ да ги намира. Фримузъ стана много умно и послушно куче.

Единъ день отидохъ изъ гористия хълмъ. Той тичаше напрѣдъ и се мушкаше изъ хрусталацитѣ. По едно врѣме дойде запѣхтѣно, хвърли се върху мене и залая силно. . . Азъ се очухъ отъ това! . . . Той ме дръпаше и съ главата си сочеше напрѣдъ. Азъ разбрахъ, че Фримузъ е открилъ нѣщо. . . Тръгнахъ подиръ му.